

Sygn. akt IX Ka 476/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Plewińska

Sędziowie SO Rafał Sadowski

SO Marzena Polak (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Bożeny Mentel

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 roku

sprawy ***P. M.***

oskarżonego z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu

z dnia 27 maja 2013 roku sygn. akt VII K 132/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla punkt I;

2. uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie I zaskarżonego wyroku i przyjmując, iż czyn ten stanowi wykroczenie z art. 122 § 2 kw, na podstawie art. 122 § 2 kw wymierza mu karę nagany;

3. uchyla punkt III;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Brodnicy) kwotę 140 zł (stu czterdziestu złotych) tytułem wydatków poniesionych w sprawie w obu instancjach.

Sygn. akt IX Ka 476/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Brodnicy – VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Golubiu – Dobrzyniu z dnia 27 maja 2013 roku wydanym w sprawie VII K 132/13 uznał oskarżonego ***P. M.*** winnym popełnienia przestępstwa z art. 292 § 1 kk i za to na mocy art. 292 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 złotych. Uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu, z art. 286 § 1 kk, zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu

Rejonowego w Brodnicy) kwotę 50 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 90 złotych.

Wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach I i III zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając temu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności przepisów:

- art. 2 § 2 kpk poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej i przyjęcie za podstawę wyroku stanu faktycznego ustalonego w sposób dowolny;
- art. 4 kpk poprzez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego wyłącznie na dowodach obciążających;
- art. 5 § 2 kpk rozstrzygnięcie wszystkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
- art. 6 § 1 kpk poprzez przeprowadzenie ostatniej rozprawy pod nieobecność zarówno oskarżonego jak i jego obrońcy w sytuacji gdy obrońca telefonicznie zarówno w piątek 24 maja jak również w dniu rozprawy (27 maja 2013r.) otrzymał informację, iż nie nadeszło pismo z salonu sieci komórkowej w G.i w związku z powyższym poinformował Sąd, iż nie przyjedzie z T.na rozprawę do G.a Sąd pomimo tego zdecydował się uzyskać informację o wartości aparatu telefonicznego uniemożliwiając oskarżonemu wypowiedzenie się w przedmiocie tak wątpliwie zebranego dowodu notabene w sposób uniemożliwiający weryfikację prawdziwości uzyskanych danych, który posłużył Sądowi jako kluczowy dowód w niniejszej sprawie;
- art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego niezgodnego z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań i doświadczenia życiowego, bezkrytyczne przyjęcie, iż działanie oskarżonego stanowiło przestępstwo z art. 291 § 1 kk w sytuacji gdy biorąc pod uwagę fakt, iż telefon nie był nowy, był bez dodatkowego wyposażenia a także faktu, iż oskarżony nie mógł przewidywać, iż może on pochodzić z kradzieży, gdyż nie był inicjatorem zakupu aparatu, kupił go od mężczyzny, który był w towarzystwie małego dziecka, a także sprawdził przed zakupem wartość używanego telefonu tego samego modelu w Internecie i zapłacił za niego cenę wynikającą z faktycznej wartości aparatu co winno stanowić o braku winy oskarżonego a tym samym prowadzić do uniewinnienia od stawianego mu zarzutu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść orzeczenia a polegający na przyjęciu, że oskarżony P. M. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I wyroku w sytuacji gdy:

- oskarżony nie był inicjatorem zakupu telefonu – ponieważ kupił telefon od D. W. aby ten mógł uzyskać pieniądze na podróż do domu ze swoim dzieckiem,
- okoliczność, iż D. W. był z dzieckiem uwiarygodniała osobę sprzedawcy i wykluczała świadomość oskarżonego co do możliwości pochodzenia telefonu z przestępstwa,
- wartość przedmiotowego telefonu została ustalona przez Sąd I instancji w sposób całkowicie dowolny sprzeczny z jakąkolwiek logiką w sposób uniemożliwiający jakąkolwiek weryfikację dowodu telefonicznie przez co uniemożliwiano oskarżonemu jak również obronie wypowiedzenia się w przedmiocie dowodu ustalonego „przez telefon”,
- określenie wartości telefonu w wysokości odpowiadającej nowemu aparatowi w sytuacji gdy przedmiotem transakcji pomiędzy oskarżonym a D. W. nie był aparat nowy w oryginalnym opakowaniu z akcesoriami – ładowarką, zestawem słuchawkowym a przedmiotem transakcji stanowił aparat był nie tylko używany noszący widoczne ślady użytkowania (liczne rysy) w chwili dokonania transakcji w jego posiadanie wchodziła już trzecia osoba, i nie posiadał on wyposażenia ani oryginalnego opakowania oraz gwarancji,

- transakcje zakupu używanego telefonu są czynnościami codziennymi a w tym konkretnym przypadku dotyczyła modelu telefonu co najwyżej średniej klasy i tym samym nie wymagają zachowania szczególnej formy czy też wyjątkowej ostrożności przy ich zawieraniu z uwagi na powszechność transakcji tego rodzaju w życiu codziennym.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, bądź też uchylene wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy, w zakresie kary, zasługuje na uwzględnienie.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził postępowanie przed Sądem I instancji w sposób właściwy, dokonując niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym, z akceptacją Sądu Okręgowego.

W związku z tym, iż Sąd Odwoławczy, aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie ustalonego stanu faktycznego, oceny materiału dowodowego, jak i w przedmiocie winy oskarżonego. Nie ma więc potrzeby, aby w tym miejscu szerzej przytaczać argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a za wystarczające uznać należy odwołanie się do niej.

Jednakże, obowiązująca od 9 listopada 2013 roku zmiana przepisów, spowodowała, iż przestępstwo paserstwa na kwotę do 400 zł stało się wykroczeniem, co musiało skutkować zmianą zaskarżoną wyroku, poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 122 par. 2 kw . Zatem zmiana, której dokonał Sąd odwoławczy, nie nastąpiła z uwagi na uznanie słuszności argumentacji apelującego, ale z urzędu, z uwagi na zmianę przepisów prawa wykroczeniowego. Równocześnie, Sąd Odwoławczy - biorąc pod uwagę obniżenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, poprzez uznanie go za wykroczenie – uznał, iż karą adekwatną dla tego stopnia społecznej szkodliwości, będzie kara nagany. Ta kara spełni również rolę prewencyjną, wychowawczą i represyjną w stosunku do podsądnego.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy dokonał korekty zaskarżonego wyroku, tak jak w sentencji wyroku odwoławczego.

O kosztach postępowania sądowego, Sąd orzekł na podstawie obowiązujących przepisów.